

Heather sa pomrví a z ničoho nič otvorí oči.

„Čau.“ Neisto sa na mňa usmeje. Urobím to isté, no jej úsmev náhle zmizne. „Mala by som ísť,“ povie.

„Ísť?“ Hrud' mi zaplaví vlna nádeje. „Nemusíš.“ Darí sa mi to vysloviť tak, aby to nevyznelo falošne.

„Ale musím. Musím ísť do práce. Okrem toho si nemyslím, že tieto červené šaty sa hodia do kancelárie.“ Sadne si a stisne prešívajúcu hodvábnu prikrývku, aby skryla svoje krivky. „Bolo to... dobré, Maxim. Ak ti nechám číslo, zavolaš mi? Radšej telefonujem, ako posielam správy na Tinder.“

„Pravdaže,“ zaklamem bez problémov. Pritiahnem si jej tvár a nežne ju pobozkám. Placho sa na mňa usmeje. Vstane, zabalí sa do prikrývky tak, aby z nej neskĺzla, potom si zo zeme pozbiera šaty.

„Zavolám ti taxi?“ spýtam sa.

„Pôjdem Uberom.“

„Zavolám ho.“

„Okej, vďaka. Idem to Putney.“

Povie mi svoju adresu. Vstanem, vkĺznem do odhodенých džínsov, vezmem si telefón a vyjdem zo spálne, aby mala trocha súkromia. Niektoré ženy sa ráno *po* správajú vskutku čudne: sú hanblivé, tiché. Heather už nie je tou zmyselnou, požadovačnou sirénou z minulej noci.

Po objednaní auta čakám a uprene hľadím do tmy na Temžu. Keď sa Heather konečne zjaví, podá mi zdrap papiera. „Moje číslo.“

„Ďakujem.“ Vsuniem si ho do zadného vrečka džínsov. „Auto je tu o päť minút.“

Heather tam len nemotorne stojí, premknutá postkoitálnou plachosťou. Keď sa medzi nami rozhostí ticho, prezerá si izbu, díva sa kade-tade, len nie na mňa.

„Je to roztomilý byt. Veľmi vzdušný,“ povie. Zhovárame sa o nepodstatných veciach, aby sme voľajako prečkali trápnu situáciu. Vtom zbadá moju gitaru a klavír. „Hráš?“ Podíde k malému klavírnemu krídlu.

„Áno.“

„Preto dokážeš rukami také úžasné veci,“ povie. Nato zvráští obočie, akoby si uvedomila, že to vyslovila nahlas. Líca sa jej sfarbia krásne doružova.

„Aj ty hráš?“ spýtam sa, jej poznámku ignorujem.

„Nie. Nikdy som sa nedostala ďalej než do detského zboru fúkacích nástrojov v druhej triede.“ Črty jej zmäknú úľavou; asi preto, že som ignoroval jej poznámku o mojich rukách. „A to ostatné?“ Ukáže na moje gramofóny a na iMac na pracovnom stole v kúte izby.

„Som diskdžokej.“

„Fakt?“

„Uhm. Dva razy do mesiaca v jednom klube v Hoxtone.“

„Preto máš toľko platní.“ Hodí pohľad na stenu s policami, na ktorých mám uloženú zbierku platní.

Prikývnem.

„A fotografovanie?“ Mávne rukou k čiernobielym krajinkám visiacim na veľkoplošných plátnach v salóne.

„Áno. Občas sa postavím aj na druhú stranu fotoaparátu.“

Zdá sa zmätená.

„Venujem sa modelingu. Zväčša pre časopisy.“

„Ó, to dáva zmysel. Ty si ale všestranný!“ Zaškerí sa, už pôsobí istejšie. Mala by. Je predsa bohyňa.

„Všeumelec,“ odvetím a skromne sa usmejem. Jej úsmev však mizne, nahradí ho nechápavé zvráštenie obočia.

„Niečo nie je v poriadku?“ spýta sa.

Nie je v poriadku? O čom to, dopekla, hovorí? „Nie, všetko je v poriadku.“ Zabzučí mi telefón; dostal som esemesku – auto je tu. „Zavolám ti,“ poviem, keď dvíham jej sako a pridržam ho, aby doň vkĺzla.

„Nie, nezavoláš. To nič. Pre teba je to ako na Tindri. Bolo mi s tebou dobre.“

„Aj mne.“ Nechystám sa jej protirečiť.

Nasledujem ju k predným dverám. „Chceš, aby som šiel s tebou dolu?“